

CSOÓRI SÁNDOR

Világot járó hideglelés

*Világos ez a nyári éj,
világosak az éjszakai vizek:
jól látni, hogy a tengerről
most fut be valami távoli borzongás a kikötőbe,
mintha a világ túlsó felén valakik vacognának.*

*Helsinki hanyattfekve és félájultan
alszik, mint akit csúnyán megviselt
a napszűrős hőség,
csak elángyolodott részegei neszelenek föl a borzongásra,
sirályok meleg testét dugnák az ingük alá.*

*Ki tudja úgymint, mi jön még holnap:
új nap, magasan nyíló rózsákkal?
süندörgő tenger-roncsokkal partközében?
vagy már a rangos összeomlás, szónokok
és próféták nélkül, ahogy egy barbár szívroham?*

*Oly közeli már minden, még ami
távoli is, mintha nem lett volna soha
messzeség, idő és nem vártunk volna gyakran
évszázadokig is egyetlen szóra,
csak hogy a mienk legyen a rangrejtett jövő.*

*Egy sóhaj is elég volt. Egy új isten neve.
Álom a tengerekről. Mert az élet
élni akart s nemcsak mocsokban, nemcsak
az ideiglenesség fojtó mámorában...
Élni? Túlélni magát az életet is!*

*Vendégként lépkedek itt a Sarkifény
irgalmában. Lüdbőrösek a fák, a rakpart
kövei s a tengerre néző szobrokon is
áthullámszik valami világot járó hideglelés.
Lehajolok és megsimogatom a tengert,
mint aki nem tud már semmit, csak szeretni.*

Véred ha kiserkenne

*Vigasztalan, hosszú hét Finnországban.
Keresem a Napot az egymást hajszóló erdők fölött,
de a rücskös tejüveg-eket
csak a te gyöngye öklöd tudná bezúzni nekem.
Véred ha kiserkenne, harmatos sebednek hosszan udvarolnék.*

Idegenben

*Barátaim verseit olvasom idegenben.
Beárnyékolja szavaikat az utcán siető nők haja
s a felhőkarcolókat mosdató esőké.
Most értem meg, hogy egyszer ők is elidegenednek tőlem.
Sírjuk fölött a nyár, mint üres hinta leng majd.*

Rózsa és kakasfej

Kertedben a kutyám lángvörös rózsát harapott ketté. Először azt hittem: a leölt kakas fejét találta meg a lugas alatt. Szólni akartam, de végül is meghátráltam: oly sok a hétköznapi rémkép életünkben — minek tetézzem?

A szemed egész délután mosolygott rám, a szád ártatlanul napozott velem — azóta én mégis megromlott képzelettel gondolok magamra. Valamit újra elhallgattam, ami a nyelvemen volt: Rózsa és kakasfej együtt a lugason átszűrődő, lágy idillben? Mintha a napsütés mögött kivégzőosztag állna.

Mennék hozzád ma is, de rosszat álmodom rólad egyfolytában: ülsz meztelenül a rózsák alatti kerti széken; szemed és melled árnyékban van s nagy véraláfutások a combodon. Egy darázs jár föl-alá körülötted, mint strázsáló terrorista. Én mégis becsöngetek, hátha a meghitt rémtörténet még jóra fordul: fölugrasz és pironkodva magad elé kapod a kerti abroszt, de a riasztó csengőszóra sose-látott, golyvás jércék zúdulnak csak feléd a bokrok alól, csupaszok, mint a fagyasztott csirkék és kék hályog borítja szemgolyójuk.